

STELLING ADVOCATUUR

mr. M.J.F. Stelling
Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

tel: 0172-473687 / 06-38074678
fax: 0172-475135
e-mail: meindert.stelling@planet.nl

A A N G E T E K E N D

Aan : de Raad van Discipline
Postbus 85491
2508 CD Den Haag

Datum : 18 december 2015

Referte : uw kenmerk R. 4815/15.125

Onderwerp: dekenbezwaar Martens /
overzicht van de relevante feiten

Kenmerk : MS/15.006/10

Bijlagen : negen

Eén van de belangrijkste vooronderstellingen van de rechtspraak en de tuchtrechtspraak is dat de rechter of tuchtrechter op waarachtige wijze streeft naar de vaststelling van de feiten, om vervolgens op basis van hetgeen omtrent de feiten kon worden vastgesteld, te komen tot een oordeel betreffende de voorgelegde casus. Met het oog op de behandeling van het dekenbezwaar dat Martens op 26 juni 2015 tegen mij heeft ingediend, heb ik reeds in mijn brief van 9 juli jongstleden gewezen op de noodzaak om de feiten vast te stellen, vooraleer de raad van discipline (hierna: **de raad**) tot een oordeel kan komen. Gelet op mijn schriftelijke wrakingsverzoeken van 16 september en 22 september jongstleden, alsook op mijn aangifte wegens valsheid in geschrifte van 27 oktober, zijn niet alleen de feiten die rechtstreeks verband houden met het dekenbezwaar van 26 juni van belang, maar tevens de feiten die verband houden met het dekenbezwaar van Martens van 15 augustus 2013, zaak R. 4280/13.187. Deze feiten geven immers op onmiskenbare en onloochenbare manier aan dat standpunten die de raad heeft ingenomen in de zaak R. 4280/13.187 en in de huidige zaak R. 4815/15.125, geenszins met de waarheid in overeenstemming zijn te brengen. Hieronder geef ik een opsomming van de relevante feiten.

1. Feit is dat Martens in maart 2013 aangaf verantwoording van mij te verlangen wegens mijn meningsuiting in een brief van 1 februari 2013 aan de president van de rechtbank Oost-Brabant, waarin ik mijn misnoegen kenbaar maakte omtrent de bedrieglijke en bewust rechtsschendende handelwijze van drie leden van die rechtbank (onderdeel van productie 10 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015).

2. Feit is dat ik Martens toen terstond heb gewezen op het onmiskenbare en onloochenbare gegeven dat de grondwetgever in het kader van de grondwetsherziening 1983 expliciet heeft aangegeven dat de beperkingsclausule van art. 7 Grondwet niet alleen een delegatieverbod van wetgeving inhoudt, maar tevens het verbod voor de formele wetgever om een inhoudelijke beperking van meningsuiting door middel van een open norm te realiseren. In de memorie van toelichting

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 2

bij wetsvoorstel 13 872 (Kamerstukken II 1975/76, 13 872, nr. 3, blz. 23) is immers gezegd (benadrukking toegevoegd - MS):

*In die gevallen, waarin de Grondwet aan de wetgever verbiedt een hem toegekende bevoegdheid aan een lager orgaan over te dragen, te delegeren, houdt dit verbod allereerst in dat de wetgever ten aanzien van het betreffende onderwerp geen regelgevende bevoegdheid mag overdragen. Ten einde het delegatieverbod tot zijn recht te laten komen zal daarin tevens het voorschrift moeten worden gelezen dat de wetgever niet door het gebruik van vage formuleringen ten aanzien van het betreffende onderwerp de hem opgedragen taak in feite aan een lager orgaan overlaat. Zo zal, wanneer de Grondwet het beperken van een grondrecht alleen bij formele wet toestaat, de wet zelf moeten aangeven hoever de grondrechtsbeperking gaat. **Constructies, waarbij niet uit de wet zelf de omvang van de grondrechtsbeperking volgt doch deze door een lager orgaan moet worden ingevuld, zijn in strijd met bij voorbeeld de clausule "behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet".***

Ik verwijs hierbij naar mijn brief van 26 maart 2013 aan Martens (onderdeel van productie 10 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015).

3. Feit is dat ik in de vorenbedoelde brief van 26 maart 2013 er tevens uitdrukkelijk op heb gewezen dat de norm dat advocaten zich dienen te onthouden van "*enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*" in art. 46 Advocatenwet is opgenomen na de grondwetsherziening van 1983, op grond van de wet van 12 september 1984, Stb. 1984, 417, alsook op het gegeven dat in het kader van het desbetreffende wetsvoorstel met geen woord is gesproken over enige beperking van grondrechten van advocaten en dat zodoende moet worden uitgegaan van de gedachte dat de wetgever dat wetsvoorstel in overeenstemming met de herziene Grondwet heeft uitgelegd.

4. Feit is dat ik mij tegenover de raad eveneens expliciet op het standpunt heb gesteld dat de Grondwet uitsluit dat het advocatentuchtrecht enige inhoudelijke beperking zou inhouden van de meningsuiting van advocaten als zodanig. Ik deed dat in mijn brief van 25 oktober 2013 aan de raad (bijlage 8 bij mijn brief van 9 juli 2015). Daarbij verwees ik naar hoofdstuk 3 van de dagvaarding van 6 mei 2013 van de Haagse orde van advocaten, welke dagvaarding als **bijlage 1** hierbij gaat.

5. Feit is dat ik ter zitting van de behandelende kamer van de raad (hierna: **de behandelende kamer**) van 18 november 2013 het preliminair verweer heb gevoerd van de onbevoegdheid van de raad om te oordelen over de meningsuiting van advocaten als zodanig, dat wil zeggen zonder dat ter zake bij de deken een klacht is ingediend door een andere burger of een privaatrechtelijke rechtspersoon.

6. Feit is dat de behandelende kamer ter zitting van 18 november 2013, zoals blijkt uit het proces-verbaal zitting (**bijlage 2**), daarop heeft gereageerd met de enkele mededeling:

Met betrekking tot de bevoegdheid van de raad oordeelt de raad dat de raad bevoegd is aangezien de klacht gebaseerd is op artikel 46 Advocatenwet.

7. Feit is dat de behandelende kamer met die overweging in het totaal geen inzicht gaf in haar argumentatie voor het aldus impliciet ingenomen standpunt dat art. 46 Advocatenwet zou in-

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 3

houden dat het tuchtrecht van advocaten zich tevens uitstrekt tot de uitoefening van grondrechten van advocaten, zoals de vrijheid van meningsuiting, ondanks:

- a. het grondwettelijk verbod voor de wetgever om dat grondrecht te beperken door middel van een open norm die moet worden ingevuld door degene die de norm toepast;
- b. het gegeven dat de norm dat advocaten zich dienen te onthouden van "*enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*" na de grondwetsherziening van 1983 in de Advocatenwet is neergelegd;
- c. het gegeven dat de wetshistorie van de Advocatenwet geen enkele indicatie inhoudt dat art. 46 zou zijn bedoeld als beperking van de grondrechten van Advocaten;
- d. het uitdrukkelijke standpunt van de wetgever dat de even open norm die gold ten aanzien van ambtenaren, dat de ambtenaar zich diende te gedragen "*zoals een goed ambtenaar betaamt*", niet voldeed aan de grondwettelijk en verdragsrechtelijk te stellen eisen inzake een beperking van grondrechten;
- e. het gegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: **EHRM**) in zijn jurisprudentie heeft aangegeven dat de norm dat men zich dient te onthouden van "*gedragingen die naar het oordeel van de meerderheid van hedendaagse burgers veeleer fout dan goed zijn*" te onbepaald is om een beperking van de meningsuiting te kunnen inhouden, alsook dat een dergelijke norm gebaseerd dient te zijn op een objectief waarneembaar effect van de meningsuiting.

8. Feit is dat de motiveringsverplichting inhoudt dat door de rechter inzicht dient te worden geboden in de redenering die hem tot zijn oordeel heeft gebracht en, in voorkomend geval, tot de afwijzing van het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt van de justitiabele dat het tegendeel van dat oordeel impliceert.

9. Feit is dat ik de betreffende behandelende kamer ter zitting van 18 november 2013 heb gewraakt omdat "*de raad er klakkeloos van uitgaat dat artikel 46 Advocatenwet van toepassing is*", terwijl dat artikel niet van toepassing is op zaken waarin de vrijheid van meningsuiting in het geding is. "*De Grondwet wordt geschonden*", zo geeft het proces-verbaal zitting (bijlage 2) mijn standpunt verder weer, "*als de raad zich bevoegd verklaart*."

10. Feit is dat ik die wraking zowel schriftelijk bij brief van 25 november 2013 (**bijlage 3**) als mondeling ter zitting van 2 december 2013 (**bijlage 4**) heb toegelicht.

11. Feit is dat de wrakingskamer van de raad (hierna: **de wrakingskamer**) in haar beslissing van 16 december 2013, ondanks het ontbreken in de beslissing van de behandelende kamer van 18 november 2013 van enige argumentatie betreffende de door mij aangevoerde gronden voor het standpunt dat art. 46 Advocatenwet geen inhoudelijke beperking stelt aan de meningsuiting van advocaten als zodanig en dat de raad zodoende niet de bevoegdheid heeft om daarover te oordelen, in § 3.6 van die beslissing heeft gesteld:

Door de gewraakte kamer is naar aanleiding van het gevoerde preliminaire verweer immers wel degelijk gemotiveerd waarop zij haar oordeel baseert dat de raad bevoegd is.

12. Feit is dat de wrakingskamer met de geciteerde overweging weloverwogen een voorstelling van zaken gaf die niet in overeenstemming viel te brengen met de werkelijkheid, zodat - uitgaande van het fundamentele uitgangspunt dat ook de tuchtrechter gehouden

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 4

is de wet te gehoorzamen - de wrakingsbeslissing als een valselijk opgemaakt document dient te worden aangemerkt.

13. Feit is dat ik op 6 januari 2013 aangifte heb gedaan van de valsheid in geschrifte die door de voorzitter en leden van de wrakingskamer werd gepleegd (**bijlage 5**), in welke aangifte uitdrukkelijk werd gesteld dat de *"beklaagden willens en wetens in strijd met de waarheid"* onder meer hebben beweerd dat *"de gewraakte kamer het preliminair verweer gemotiveerd zou hebben afgewezen"*.

14. Feit is dat door mij een afschrift van de aangifte van 6 januari 2013 diezelfde dag werd toegezonden aan de raad, met het verzoek dat toe te voegen aan het dossier inzake het dekenbezwaar van Martens (**bijlage 6**).

15. Feit is dat ik ter zitting van 17 maart 2014 uitdrukkelijk heb gewezen op de tegenstelling tussen de beslissing van de behandelende kamer van 18 november 2013 en de wrakingsbeslissing van 16 december 2013. Verwezen wordt naar het proces-verbaal zitting van de raad van 17 maart 2014 (bijlage 7 bij de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015). Daarin is vastgelegd dat door mij is gewezen op de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 en dat vervolgens door mij is aangegeven dat geen enkele motivering viel te ontwaren in het proces-verbaal zitting van 18 oktober 2013 of in de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 betreffende het vraagstuk waarom de raad zijn de bevoegdheid om te oordelen over meningsuitingen als zodanig meende te kunnen baseren op art. 46 Advocatenwet. Een meer coherente weergave van de gang van zaken ter zitting van 17 maart 2014 dan die in het proces-verbaal zitting is overigens te vinden in hoofdstuk 2 van mijn aangifte van 20 juni 2014 van valsheid in geschrifte (bijlage 3 bij de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015).

16. Feit is dat ik ter zitting van 17 maart 2014 de voorzitter en leden van de behandelende kamer mondeling heb gewraakt wegens het feit dat zij tegenover mij het misdrijf van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) tegenover mij hadden gepleegd. Hierbij kan worden verwezen naar:

a. Het proces-verbaal zitting van 17 maart 2014 (bijlage 7 bij de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015), waarin op bladzijde 2 wordt gezegd:

Verweerder verzoekt om wraking van de voorzitter op basis van overtreding van artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht en verzoekt voorts om wraking van de hele kamer.

b. Datzelfde proces-verbaal zitting, waarin op bladzijde 3 door de aanwezige deken onder meer wordt opgemerkt *"dat verweerder (...) de voorzitter ervan beticht dat zij op misdadige wijze zich schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit ex artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht"*.

c. Mijn faxbrief van 17 maart 2014 (bijlage 8 bij de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015) waarin is gesteld:

Dit wrakingsverzoek is gebaseerd op de schaamteloze oneerlijkheid en partijdigheid van de gewraakten, die zich tegenover mij hebben beroepen op de valselijk opgemaakte wrakingsbeschikking van 16 december 2013, als ware deze echt en onvervalst.

(...)

Door de valselijk opgemaakte wrakingsbeschikking van 16 december 2013 tegenover mij te hanteren als blijk van hun bevoegdheid om de behandeling van de tegen mij gerichte klachtzaak als raad van discipline voort te zetten, hebben de gewraakten, in de wetenschap dat

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 5

die beschikking valselijk is opgemaakt, willens en wetens gebruik gemaakt van dat valselijk opgemaakt geschrift als ware het echt en onvervalst. Zodoende hebben zij tegenover mij, als justitiabele, het misdrijf van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht gepleegd.

17. Feit is dat de voorzitter van de behandelende kamer, mevrouw Baaij, naar aanleiding van mijn mondelinge wraking ter zitting van 17 maart 2014 niet handelde overeenkomstig het dwingendrechtelijke voorschrift van art. 513, vijfde lid, Wetboek van Strafvordering (hierna: **Sv**), aangezien de zitting niet werd geschorst.

18. Feit is dat mevrouw Baaij, als voorzitter van de behandelende kamer, heeft volhard in haar weigering om toepassing te geven aan art. 513, vijfde lid, Sv ook nadat door mij uitdrukkelijk op de ter zake van wrakingen vigerende voorschriften was gewezen.

19. Feit is dat de behandelende kamer, waarvan naast mevrouw Baaij ook mevrouw Van Boven - de Groot deel uitmaakte, ter zitting van 17 maart 2014, in weerwil van mijn expliciete en on-dubbelzinnige verklaring dat ik de behandelende kamer wraakte wegens haar misdadige handelwijze tegenover mij, zich op het standpunt stelde dat - zoals aangegeven is op bladzijde 4 van het proces-verbaal zitting - het mondeling wrakingverzoek "*ziet op de weigering om die beslissing [van 18 november 2013 - MS] nader te motiveren*".

20. Feit is dat de behandelende kamer ter zitting van 17 maart 2014 zodoende een standpunt innam inzake de reden voor de mondelinge wraking, dat geenszins te verenigen viel met de wrakingsgrond die ook volgens het proces-verbaal zitting door mij daadwerkelijk was opgegeven, te weten dat die kamer door mij werd gewraakt wegens het gegeven dat zij tegenover mij het misdrijf had gepleegd van art. 225, tweede lid, Sr.

21. Feit is dat de behandelende kamer ter zitting van 17 maart 2014, op basis van haar geenszins met de werkelijkheid in overeenstemming te brengen bewering dat mijn mondelinge wrakingsverzoek zag "*op de weigering om die beslissing [van 18 november 2013 - MS] nader te motiveren*", vervolgens zelf heeft geoordeeld over dat wrakingsverzoek.

22. Feit is dat de behandelende kamer, door op 17 maart 2014 zelf te oordelen over een tegen haar gerichte wraking, een handelwijze vertoonde die geenszins te verenigen viel met zowel het fundamentele rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak, als de dwingendrechtelijke bepaling van ar. 515, eerste lid, Sv, waarin dat rechtsbeginsel is gecodificeerd.

23. Feit is dat het oordeel van de behandelende kamer van 17 maart 2014, dat door mij misbruik zou zijn gemaakt van het wrakingsrecht, was gebaseerd op de door die kamer gestelde, in § 21 hierboven geciteerde wrakingsgrond, in plaats van op de daadwerkelijk door mij aangevoerde wrakingsgrond.

24. Feit is dat ik bij brief van 14 april 2014 (bijlage 9 bij de aangifte valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015) de behandelende kamer heb gewraakt. In de hoofdstukken 2 en 7 van dat wrakingsverzoek is ingegaan op mijn wrakingsverzoek van 17 maart 2014 zoals dat door mij toen werd geformuleerd.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 6

a. In § 2.10 is gesteld:

De voorzitter stelde hierop dat ik mijn bezwaren tegen de beslissing van de raad van 18 november 2013 in hoger beroep zou kunnen aanvoeren. Daarop heb ik aangegeven dat de raad willens en wetens gebruik maakt van een vervalst document als ware het echt en onvervalst, zodat de raad zich jegens mij schuldig maakt aan een schending van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht. Daaraan verbond ik de conclusie dat de raad zodoende er geen blijk van gaf te beschikken over enig moreel, intellectueel en juridisch normbesef. Vanwege de schending van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht verzocht ik vervolgens om de wraking van de voorzitter en de leden van de betrokken kamer.

b. In § 7.5 is gezegd:

Daarbij komt dat de gewraakten bovendien opnieuw hebben gekozen voor een apert onjuiste voorstelling van zaken door, zoals blijkt uit het proces-verbaal terechtzitting van 17 maart 2014, te beweren dat het ter zitting door mij ingediende wrakingsverzoek "ziet op de weigering om die beslissing [dat wil zeggen de beslissing van de raad van 18 november 2013 dat de raad bevoegd is om een klacht naar aanleiding van de meningsuiting te behandelen – MS] nader te motiveren". De bewering dat ik zou hebben verzocht om een nadere motivering van die beslissing vindt geen enkele steun in hetgeen ik ter zitting heb aangevoerd. Tegen de achtergrond van mijn verwijzing ter zitting naar de aangifte van de door de wrakingskamer gepleegde valsheid in geschrifte, en van mijn verwijzing naar en het citeren van punt 3.6 van de wrakingsbeslissing waarin wordt beweerd dat de raad gemotiveerd zou hebben beslist, heb ik de raad uitdrukkelijk geconfronteerd met het gegeven dat in het proces-verbaal zitting van 18 november 2013 geen enkele motivering viel te ontwaren waarin werd ingegaan op hetgeen ik met betrekking tot de bevoegdheid van de raad had aangevoerd. Toen vervolgens bleek dat de raad niet bereid was om daarop in te gaan, met andere woorden zich niet wilde uitlaten over de discrepantie tussen enerzijds de bewering in de wrakingsbeslissing en anderzijds hetgeen is gesteld in het proces-verbaal zitting van 18 november 2013, en aan die discrepantie geen conclusies wenste te verbinden, heb ik geconcludeerd dat de voorzitter en de leden van de raad opzettelijk gebruik maakten van een valselijk opgemaakt geschrift als ware het echt en onvervalst. Vervolgens heb ik hen op die grond gewraakt, zoals ook blijkt uit het proces-verbaal terechtzitting, waarin wordt gezegd:

"Verweerder verzoekt om wraking van de voorzitter op basis van overtreding van artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht en verzoekt voorts om wraking van de hele kamer."

c. In § 7.6 is vervolgens aangegeven:

Het voorgaande wordt bevestigd door de faxbrief die ik nog maandagmiddag 17 maart 2014 ter bevestiging van mijn mondelinge wrakingsverzoek heb toegezonden aan de raad, alsook door de aangifte die ik wegens het door de gewraakten gepleegde misdrijf van het opzettelijk gebruiken van een vervalst geschrift als ware het echt en onvervalst, op 8 april jongstleden heb toegezonden aan de hoofdofficier van justitie te Den Haag.

25. Feit is dat de schriftelijke wraking van 14 april 2014 werd behandeld ter zitting van 26 mei 2014 van een volgende wrakingskamer van de raad (hierna: **wrakingskamer II**). Voorzitter van die wrakingskamer was Beelaerts van Blokland, terwijl Hengeveld, Nuiten en Van Schijndel daarvan als lid deel uitmaakten.

26. Feit is dat ik in mijn pleitnota van 26 mei 2014 (bijlage 10 bij de aangifte valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015) opnieuw heb gewezen op de door mij ter zitting van 17 maart 2015

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 7

aangevoerde wrakingsgrond. In § 18 is gezegd:

Die waarschuwing dat door de wrakingskamer die de beslissing van 16 december 2013 had gegeven, valsheid in geschrifte was gepleegd, werd klaarblijkelijk niet als zodanig opgevat door de gewraakten. Ter zitting van 17 maart jongstleden heb ik uitdrukkelijk de vraag aan de orde gesteld of mijn brieven van 6 en 28 januari 2014 geen aanleiding waren om zich terug te trekken uit de behandeling van de tegen mij gerichte dekenklacht. Daarop is ontkenkend geantwoord. De poging van mij om de gewraakten te doen inzien dat zij zich willens en wetens beriepen op een valselijk opgemaakt geschrift, leidde tot de expliciete weigering om daarop in te gaan. Vervolgens heb ik geconcludeerd dat de gewraakten zich jegens mij schuldig maakten aan het misdrijf van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht (...). Omdat een eerlijke en onpartijdige rechter zich nimmer schuldig zou maken aan een misdrijf tegenover de justitiabele, heb ik daarop opnieuw gewraakt. Die wraking heb ik diezelfde middag bevestigd bij mijn faxbrief terzake.

27. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, ECLI:NL:TADRSGR:2014:234, onmiskenbaar en onloochenbaar in strijd met de feitelijke gang van zaken ter zitting van 17 maart 2014, in § 1.7 heeft gesteld:

Verzoeker heeft op 18 november 2013 namelijk om wraking van de raad verzocht in verband met de motivering van de beslissing van de raad dat hij bevoegd was om de klacht tegen (thans) verzoeker te behandelen. Het wrakingsverzoek ter zitting van 17 maart 2014 zag op de weigering om die beslissing nader te motiveren. Feitelijk wraakte (thans) verzoeker dus op dezelfde gronden en daarmee traineerde hij de voortgang van de procedure.

28. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, in weerwil van de feiten zoals deze hierboven in § 13 en in de hierbij gaande bijlage 5 is aangegeven, in § 3.7 heeft gesuggerend dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 door mij als valselijk opgemaakt geschrift zou zijn aangemerkt, omdat die wrakingsbeslissing zelf ongemotiveerd zou zijn.

29. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, zonder in te gaan op de het door mij daadwerkelijk ingenomen standpunt dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 valselijk was opgemaakt omdat daarin "willens en wetens in strijd met de waarheid" onder meer werd beweerd dat "de gewraakte kamer het preliminair verweer gemotiveerd zou hebben afgewezen", in § 3.7 heeft ontkend dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 een valselijk opgemaakt geschrift was.

30. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014 de door mij aangevoerde wrakingsgrond, dat de behandelende kamer ter zitting van 17 maart 2014 aan het door mij mondeling ingediende wrakingsverzoek opzettelijk een strekking heeft gegeven die onverenigbaar is met de wrakingsgrond die toen feitelijk door mij werd aangevoerd, in § 3.7 heeft afgewezen op grond van de ontkenning dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 een valselijk opgemaakt geschrift was, **en wrakingskamer II zodoende in het geheel niet is ingegaan op de eigenmachtige vervanging door de behandelende kamer van de feitelijk door mij aangevoerde wrakingsgrond door een geheel andere.**

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 8

31. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014 in § 3.8 zich op het standpunt heeft gesteld dat *"dus niet eenvoudig (is) toegekomen aan schorsing van de behandeling van de klachtzaak op grond van artikel 513 lid 5 Wetboek van Strafvordering"*, welk standpunt geenszins te verenigen valt met de feitelijke gang van zaken ter zitting van 17 maart 2014 en met de wet, aangezien de genoemde bepaling dwingend en zonder enige discretionaire bevoegdheid voor de voorzitter van een met tuchtrechtspraak belast college voorschrijft dat een onderzoek ter zitting wordt geschorst zodra ter zitting wordt gewraakt.

32. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, door in § 3.8 te overwegen dat *"het wrakingsverzoek onmiddellijk ter zitting buiten behandeling is gesteld"*, opzettelijk is ingegaan tegen het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter in eigen zaak kan zijn en tegen de dwingendrechtelijke bepaling van art. 515, eerste lid, Sv.

33. Feit is dat wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, door in § 3.8 te overwegen dat van *"strijd met enige dwingende bepaling (..) derhalve geen sprake (is)"*, opzettelijk een standpunt heeft ingenomen dat absoluut onverenigbaar is met de werkelijkheid, dat de behandelende kamer op 17 maart 2014 onmiskenbaar en onloochenbaar handelde in strijd met de dwingende bepalingen van de art. 513 en 515 Sv.

34. Feit is dat wrakingskamer II, door in haar beslissing van 6 juni 2014 opzettelijk diverse met de waarheid onverenigbare standpunten neer te leggen, op haar beurt valsheid in geschrifte heeft gepleegd.

35. Feit is dat door mij van die valsheid in geschrifte in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 aangifte is gedaan bij brief van 20 juni 2014 (bijlage 3 bij de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015), en dat een afschrift daarvan bij brief van 23 juni 2014 werd toegezonden aan de raad (**bijlage 7**). In de aangifte van 20 juni 2014 werd eerst de basis voor de aangifte aangegeven, waarna deze uitvoerig werd toegelicht. Die basis luidde als volgt:

De beklaagden hebben in de wrakingsbeslissing willens en wetens in strijd met de waarheid:

- a. in punt 1.7 verzwegen dat ter zitting van 17 maart 2014 de voorzitter en leden van de behandelende kamer door mij werden gewraakt, omdat zij zich tegenover mij schuldig hadden gemaakt aan het opzettelijk gebruik van een valselijk opgemaakt geschrift als ware het echt en onvervalst, een handelwijze die als misdrijf strafbaar is gesteld in art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht;*
- b. in punt 1.7 gesteld dat ter zitting van 17 maart 2014 de voorzitter en leden van de behandelende kamer door mij mondeling werden gewraakt naar aanleiding van de weigering om de beslissing van de raad van 18 november 2013, inhoudende dat de raad bevoegd zou zijn om de klacht tegen mij betreffende mijn meningsuiting inhoudelijk te behandelen, nader te motiveren;*
- c. in punt 1.7 gesteld dat door mij ter zitting op 17 maart 2014 feitelijk op dezelfde gronden werd gewraakt als ter zitting van 18 november 2013;*
- d. in punt 3.7 impliciet gesteld dat door mij zou zijn betoogd dat de wrakingsbeslissing van de raad van discipline van 16 december 2013 een valselijk opgemaakt geschrift is, vanwege het gegeven dat die beslissing niet gemotiveerd zou zijn;*
- e. in punt 3.8 gesteld dat "eenvoudig (niet is) toegekomen aan schorsing van de behandeling*

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 9

*van de klachtzaak op grond van artikel 513 lid 5 Wetboek van Strafvordering";
f. in punt 3.8 gesteld dat van "strijd met enige dwingende bepaling (....) geen sprake (is)".*

36. Feit is dat door mij, naar aanleiding van de mededeling dat de raad op 7 juli 2014 uitspraak zou doen, bij brief van 1 juli 2014 is aangegeven dat de behandelende kamer zich opnieuw zou schuldig maken aan het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr indien zij zou willen pretenderen dat met de valselijk opgestelde wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 op een rechtens te respecteren manier zou zijn vastgesteld dat niet zou zijn gebleken van vooringenomenheid of van de schijn daarvan (**bijlage 8**).

37. Feit is dat de behandelende kamer in haar beslissing van 7 juli 2014 het wrakingsverzoek van 14 april 2014 en de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 niet in het verloop van de procedure heeft vermeld, zodat die kamer heeft verzwegen dat zij haar bevoegdheid om het door Martens op 15 augustus 2013 ingediende dekenbezwaar verder te behandelen, heeft gebaseerd op de valselijk opgemaakte wrakingsbeslissing van 6 juni 2014.

38. Feit is dat de behandelende kamer, door haar bevoegdheid om het dekenbezwaar verder te behandelen heeft gebaseerd op de valselijk opgemaakte wrakingsbeslissing van 6 juni 2014, tegenover mij opnieuw het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr heeft gepleegd.

39. Feit is dat de behandelende kamer in haar beslissing van 7 juli 2014, op een manier die onverenigbaar is met de vaste jurisprudentie van het EHRM inzake meningsuitingen, een oordeel over mijn meningsuitingen heeft gegeven, zonder eerst vast te stellen wat de feiten en omstandigheden waren waarop mijn feitelijke oordelen en waardeoordelen waren gebaseerd, en derhalve zonder te kunnen beoordelen of mijn meningsuitingen daarmee in overeenstemming waren.

40. Feit is dat door mij bij brief van 1 augustus 2014 hoger beroep werd ingesteld tegen de beslissing van de raad van 6 juni 2014 (**bijlage 9**). Daarin werd ingegaan op zowel de kwestie van de vrijheid van meningsuiting, als de corrupte behandeling van de dekenklacht van 15 augustus 2013 door de raad. De corrupte handelwijze van de raad werd zowel uitvoerig feitelijk beschreven als in juridische zin gekwalificeerd.

41. Feit is dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015, ECLI:NL:TAHVD:2015:13, met geen woord is ingegaan op de uitdrukkelijk aan de orde gestelde, met de feiten onverenigbare standpunten van de raad. Het hof ging onder meer niet in op het gegeven dat:

- a. de wrakingskamer in haar beslissing van 16 december 2013, zoals hierboven is aangegeven in § 12, weloverwogen een voorstelling van zaken gaf die niet in overeenstemming viel te brengen met de werkelijkheid;
- b. de behandelende kamer ter zitting van 17 maart 2014, zoals hierboven is aangegeven in § 20, een standpunt innam inzake de reden voor de mondelinge wraking dat geenszins te verenigen viel met de wrakingsgrond die ook volgens het proces-verbaal zitting door mij daadwerkelijk was opgegeven;
- c. wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, zoals hierboven is aangegeven in § 27, onmiskenbaar en onloochenbaar in strijd met de feitelijke gang van zaken ter zitting van 17 maart 2014, in § 1.7 heeft gesteld:

Verzoeker heeft op 18 november 2013 namelijk om wraking van de raad verzocht in verband

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 10

met de motivering van de beslissing van de raad dat hij bevoegd was om de klacht tegen (thans) verzoeker te behandelen. Het wrakingsverzoek ter zitting van 17 maart 2014 zag op de weigering om die beslissing nader te motiveren. Feitelijk wraakte (thans) verzoeker dus op dezelfde gronden en daarmee traineerde hij de voortgang van de procedure.

d. wrakingskamer II in haar beslissing van 6 juni 2014, zoals hierboven in § 33 is aangegeven, door in § 3.8 te overwegen dat van *"strijd met enige dwingende bepaling (..) derhalve geen sprake (is)"*, opzettelijk een standpunt heeft ingenomen dat absoluut onverenigbaar is met de werkelijkheid, dat de behandelende kamer op 17 maart 2014 onmiskenbaar en onloochenbaar handelde in strijd met de dwingende bepalingen van de art. 513 en 515 Sv.

Integendeel, het hof van discipline heeft onder meer de apert onjuiste bewering van wrakingskamer II, dat door mij zou zijn gesteld dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 een valselijk opgemaakt document zou zijn omdat die wrakingsbeslissing zelf niet gemotiveerd zou zijn, overgenomen zonder enige toetsing van die onjuiste bewering aan onder meer aan de aangifte van valsheid in geschrifte van 6 januari 2013 (bijlage 5), waaruit onmiskenbaar en onloochenbaar blijkt dat de gestelde valsheid in geschrifte berustte op het gegeven dat de *"beklaagden willens en wetens in strijd met de waarheid"* onder meer hebben beweerd dat *"de gewraakte kamer het preliminair verweer gemotiveerd zou hebben afgewezen"*.

42. Feit is dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015, door in § 5.4 ten aanzien van de met de feiten onverenigbare standpunten van de onderscheiden kamers van de raad die nadrukkelijk door mij waren omschreven en gekwalificeerd te stellen dat het daarbij ging om *"krachttermen (...) waarmee verweerder de door hem gelaakte gedragingen en beslissingen van de (respectievelijke wrakingskamers van de) raad kenschetst, (...) niet de plaats (kunnen) innemen van een argumentatie waarop het hof zou behoren in te gaan"*, weloverwogen een standpunt heeft ingenomen dat in het geheel geen steun vindt in de feiten.

43. Feit is dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015, zoals uiteengezet onder meer in mijn brief van 11 februari 2015 aan Martens (productie 4 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015) en in mijn brief, met de daarbij behorende bijlagen, van 3 juni 2015 aan een stafjurist van de Haagse orde van advocaten (productie 9 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015), met betrekking tot de kwestie of het advocatentucht recht zich uitstrekt tot de meningsuiting van advocaten als zodanig:

- a. geen onderscheid heeft gemaakt tussen de betekenis van de grondrechten in enerzijds de verticale verhoudingen tussen overheid en burgers, en anderzijds de horizontale verhoudingen tussen burgers en civielrechtelijke rechtspersonen onderling;
- b. opzettelijk heeft verzwegen dat de grondwetgever expliciet tot uitdrukking heeft gebracht dat constructies *"waarbij niet uit de wet zelf de omvang van de grondrechtsbeperking volgt doch deze door een lager orgaan moet worden ingevuld, (...) in strijd (zijn) met bij voorbeeld de clause "behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet"*;
- c. op basis van het antwoord dat de regering in het kader van de grondwetsherziening van 1983 aan de Eerste Kamer gaf op de vraag hoe een wet geredigeerd zou moeten worden *"die specifieke bepalingen bevat op grond waarvan de vrijheid van ambtenaren op het stuk van de meningsuiting (...) op grond van het dienstbelang zou moeten worden beperkt"* zonder dat er sprake zou zijn van een *"blanco formule"*, uit welk antwoord bleek dat een *"blanco formule"* of *"open norm"* zou kunnen worden vermeden door middel van een normstelling die *"een zake-lijke toetsing eist van meningsuitingen (...) op hun effect op het functioneren van de openbare*

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 11

dienst", in § 5.16 tot het ongerijmde standpunt is gekomen dat *"de grondwetgever wel degelijk de gewone wetgever bevoegd achtte om het grondrecht van vrije meningsuiting te beperken door middel van een wet die een op een bepaalde doelgroep toegesneden open of algemene gedragsnorm formuleert"*;

- d. opzettelijk heeft verzwegen dat de regering in haar vorenbedoelde antwoord heeft aangegeven dat het belang van de door de regering beoogde norm was gelegen in het gegeven *"dat deze een zakelijke toetsing eist van meningsuitingen en dergelijke op hun effect op het functioneren van de openbare dienst"*, welke toetsing een objectief criterium inhoudt;
- e. een "open gedragsnorm" klaarblijkelijk heeft gelijkgesteld aan een "algemene gedragsnorm";
- f. een innerlijke tegenstrijdigheid in de opvatting van de grondwetgever heeft geconstrueerd, in die zin dat deze op het ene moment heeft betoogd dat de beperkingsclausule van art. 7 Grondwet *"behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet"* het de wetgever verbiedt om door middel van een open norm beperkingen te stellen aan de meningsuiting, maar enige tijd daarna zou hebben gezegd dat de meningsuiting door middel van een open norm zou kunnen worden beperkt;
- g. geen onderscheid heeft gemaakt tussen enerzijds een grondwetconforme uitleg van een formele wet, zoals die uitleg aan de orde is ten aanzien van de tekst van art. 46 Advocatenwet die na de grondwetsherziening van 1983 tot stand is gebracht, en anderzijds een toetsing van de wet aan de Grondwet;
- h. niet is ingegaan op het feit dat de wetshistorie van de Advocatenwet geen enkele indicatie inhoudt dat de norm van art. 46 Advocatenwet, dat advocaten zich dienen te onthouden van *"enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt"*, bedoeld zou zijn als een beperking van de grondrechten van burgers die advocaat zijn;
- i. niet is ingegaan op de analogische argumentatie op grond van het gegeven dat de wetgever zich ten aanzien van de beperking van de uitoefening van grondrechten van ambtenaren op het standpunt heeft gesteld, dat de met de open norm van art. 46 Advocatenwet overeenkomende norm dat ambtenaren zich dienden te gedragen *"zoals een goed ambtenaar betaamt"* niet in overeenstemming was met de verdragsrechtelijke en grondwettelijke vereisten inzake een beperking van onder meer het grondrecht van meningsuiting;
- j. heeft miskend dat art. 53 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: **EVRM**) waarborgt dat op basis van bepalingen van dat verdrag geen afbreuk kan worden gedaan aan het vereiste ingevolge art. 7 Grondwet dat uitsluitend de formele wetgever inhoudelijke beperkingen aan de meningsuiting kan opleggen, zodat normen die ter zake aan de jurisprudentie van het EHRM zouden kunnen worden ontleend eerst dan binnen de Nederlandse rechtsorde van toepassing kunnen zijn, nadat de formele wetgever die normen in een formeel wettelijke bepaling heeft neergelegd.

44. Feit is dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015 niet op een objectieve manier heeft vastgesteld wat de feiten waren waarop mijn meningsuiting omtrent de disfunctionerende rechters van de rechtbank Oost-Brabant was gebaseerd, zodat het hof mijn meningsuiting niet heeft beoordeeld in het licht van de relevante feiten, maar heeft afgewezen op grond van een van ongebreidelde vooringenomenheid getuigende en uiterst speculatieve veronderstelling, door in § 5.21 te overwegen:

Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft de wrakingskamer in die wrakingsgrond niet méér gelezen dan het in de vorm van een drieste aanklacht gegoten verwijt aan de gewraakte rechter dat zij in vergelijkbare zaken de wetsinterpretatie van de Hoge Raad heeft gevolgd in plaats

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 12

van die van verweerder. Het wekt geen verbazing dat de wrakingskamer naast het verder door haar overwogene op dat verwijt niet meer is ingegaan.

45. Feit is dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015 op geen enkele manier heeft onderbouwd waarom de geciteerde vooronderstelling "*niet onbegrijpelijk*" zou zijn, of waarom zou kunnen worden gesproken van "*een drieste aanklacht*", terwijl door mij is gewezen op het onmiskenbare en onloochenbare gegeven dat de Hoge Raad in zijn Kernwapen-arrest van 21 januari 2001, ECLI:NL:HR:2001:CZ3693, de nucleaire vernietiging van steden op geen enkele manier heeft getoetst aan de vereisten van de beginselen en regels van het internationaal humaanrecht, maar lijnrecht is ingegaan tegen het onder alle omstandigheden geldende verbod om de burgerbevolking tot doelwit van een militaire aanval te maken, en dat zowel de gewraakte rechter van de rechtbank Oost-Brabant als de leden van de wrakingskamer van die rechtbank in weerwil van hun verplichting om volgens de wet recht te spreken, de immorele en onwettige opvatting van de Hoge Raad hebben gevolgd dat onder omstandigheden een bewust ondernomen nucleaire massamoord op de burgerbevolking niet onrechtmatig zou zijn.

46. Feit is dat het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari 2015 een voorstelling van zaken heeft gegeven die onverenigbaar is met de werkelijkheid, door in § 5.21 te spreken over "*de wetsinterpretatie van de Hoge Raad*", aangezien de Hoge Raad in zijn Kernwapen-arrest de nucleaire aanval rechtstreeks tegen de burgerbevolking op geen enkele manier heeft getoetst aan de bepalingen van de Wet internationale misdrijven en de verdragen waarnaar die wet verwijst, en derhalve geen enkele wetsinterpretatie heeft gegeven van de bepalingen van die wet en de verdragen die aan de orde waren in de strafzaak die voorlag aan de rechtbank Oost-Brabant.

47. Feit is dat ik Martens in mijn brief van 11 februari 2015 (productie 4 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015), alsook door mijn brief, met de daarbij behorende bijlagen, van 3 juni 2015 aan een stafjurist van de Haagse orde van advocaten (productie 9 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015) heb gewezen op zowel de onmiskenbare en onloochenbare juridische tekortkomingen en de onwaarheden in de beslissing van het hof van discipline van 19 januari 2015, als de weigering van het hof van discipline om te komen tot een eerlijke en transparante toetsing van de door mij onderbouwd gestelde onwaarheden en de rechtsschendingen van de raad bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013.

48. Feit is dat Martens, zoals is aangegeven in mijn brief van 9 juli 2015 aan de raad, als deken en derhalve als overheidsorgaan gebonden is aan het legaliteitsbeginsel en aan de zorgvuldigheidsvereisten ingevolge de Algemene wet bestuursrecht.

49. Feit is dat Martens in zijn dekenbezwaar van 26 juni 2015 er op geen enkele manier blijk van geeft als overheidsorgaan op een onbevooroordeelde manier rekening te hebben gehouden met de door mij beargumenteerd aangevoerde kritiek, of te beschikken over enige redelijke argumentatie die mijn kritiek zou kunnen falsificeren.

50. Feit is dat ondanks mijn brief van 9 juli 2015, waarin er op is gewezen dat Martens in zijn dekenbezwaar geen enkele juridisch houdbare argumentatie heeft aangevoerd voor zijn vermeende bevoegdheid om als "lager orgaan" zoals bedoeld in de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 13 872, invulling te geven aan de open norm van art. 46 Advocatenwet dat advocaten

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 13

zich dienen te onthouden van "*enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*", en in welke brief tevens het onmiskenbare en onloochenbare gegeven is benadrukt dat Martens geen enkel feitelijk gegeven aandraagt ter onderbouwing van zijn pretense oordelen omtrent mijn meningsuitingen, de voorzitter of plaatsvervangend voorzitter van de raad aan wie de brief van 9 juli 2015 is voorgelegd daarin geen aanleiding heeft gezien voor de beslissing dat het dekenbezwaar van Marten geen behandeling behoeft.

51. Feit is dat de raad mij bij brief van 9 september 2015 heeft geïnformeerd omtrent de samenstelling van de behandelende kamer van de raad die het dekenbezwaar van 26 juni 2015 zou behandelen, waarvan mevrouw Baaij en mevrouw Van Boven - de Groot deel zouden uitmaken.

52. Feit is dat ik mevrouw Baaij en mevrouw Van Boven - de Groot bij brief van 16 september 2015 heb gewraakt op grond van de door haar getoonde totale gemis aan integriteit bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013, zoals hierboven is beschreven. Zij hebben toen, in mijn nadeel, bewust gekozen voor evident met de feiten onverenigbare standpunten en bewuste wetsschendingen, handelwijzen die uiteraard niet overeenstemmen met die van een eerlijke en onpartijdige rechter.

53. Feit is dat de raad mij bij brief van 18 september 2015 heeft meegedeeld dat het wrakingsverzoek van 16 september 2015 op maandag 28 september 2015 te 12:00 uur zou worden behandeld, alsook heeft geïnformeerd omtrent de personele samenstelling van wrakingskamer (hierna: **wrakingskamer III**), die op één lid na gelijk was aan die van wrakingskamer II.

54. Feit is dat ik terstond na ontvangst van de brief van de raad van 18 september 2015, bij brief van 22 september 2015 Beelaerts van Blokland, Hengeveld, Nuiten en Van Schijndel heb gewraakt vanwege het door hen getoonde totale gemis aan integriteit bij de behandeling van mijn schriftelijke wrakingsverzoek van 14 april 2014, zoals hierboven is beschreven. Ter onderbouwing van die wraking verwees ik naar de §§ 5.17 tot en met 5.22 van mijn essay *De vrijheid van meningsuiting van advocaten - verslag van een opmerkelijke tuchtrechtelijke procedure* (onderdeel van productie 9 bij het dekenbezwaar van 26 juni 2015) en naar mijn aangifte van valsheid in geschrifte van 20 juni 2014 (bijlage 3 bij de aangifte van valsheid in geschrifte van 26 oktober 2015), welke aangifte bovendien als bijlage bij de wraking van 22 september 2015 was gevoegd. De hier genoemde leden van de raad hebben als lid van wrakingskamer II, in mijn nadeel, in 2014 welbewust gekozen voor beweringen die volkomen onverenigbaar waren met de feiten en de wet.

55. Feit is dat de schriftelijke wraking van 22 september 2015, overeenkomstig de dwingendrechtelijke bepalingen inzake wrakingen, noodzakelijkerwijs inhield dat Beelaerts van Blokland, Hengeveld, Nuiten en Van Schijndel niet bevoegd waren om de wraking van 16 september 2015 te behandelen, vooraleer een andere wrakingskamer over de wraking van 22 september 2015 zou hebben geoordeeld.

56. Feit is dat ik in mijn brief van 22 september 2015 voorts bezwaar heb gemaakt tegen de gang van zaken bij de oproeping voor de behandeling van de wraking van 16 september 2015, waarbij zonder enig overleg of dit wat betreft mijn agenda tot de mogelijkheden zou behoren, op

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 14

een termijn van feitelijk nog geen week aan de justitiabele een behandeling ter zitting werd aangekondigd en waardoor - mede gelet op de termijn voor de aanbidding van aanvullende stukken - van een behoorlijke voorbereiding van de zaak geen sprake meer kon zijn.

57. Feit is dat ik in mijn brief van 22 september 2015 tevens melding heb gemaakt van het gegeven dat ik op maandag 28 september 2015 reeds andere verplichtingen had.

58. Feit is dat de raad mij geen oproeping heeft gezonden voor de behandeling van de schriftelijke wraking 22 september 2015 van de voorzitter en drie leden van wrakingskamer III, zoals art. 49 Advocatenwet vereist.

59. Feit is dat de raad mij evenmin heeft geïnformeerd omtrent het standpunt van de voorzitter en leden van wrakingskamer III ten aanzien van de hen betreffende wraking.

60. Feit is dat mij op maandag 28 september 2015 te 11:59 uur per e-mail namens "de behandelend voorzitter" werd meegedeeld dat de behandeling van een niet nader aangeduid wrakingsverzoek "hedenmiddag te 12.00 uur gewoon doorgang" zou vinden, welke mededeling noodzakelijkerwijs impliceerde dat leden van de raad die ingevolge de schriftelijke wraking van 22 september 2015 niet bevoegd waren om te participeren in de behandeling van de wraking van 16 september 2015, desalniettemin daartoe zouden overgaan.

61. Feit is dat die mededeling geen betrekking kon hebben op het wrakingsverzoek van 22 september 2015, aangezien voor de behandeling van dat wrakingsverzoek immers nog geen oproeping voor de behandeling ter zitting was ontvangen, zodat klaarblijkelijk werd gesproken over de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015.

62. Feit is dat, nu de mededeling werd ontvangen dat de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 op 28 september 2015 "te 12.00 uur gewoon doorgang" zou vinden, werd voorbijgegaan aan het wrakingsverzoek van 22 september 2015, hetgeen onmiskenbaar en onloochenbaar strijdig is met art. 47, tweede lid, Advocatenwet juncto art. 515, eerste lid, Sr.

63. Feit is dat ik op 30 september 2015 de raad heb gesommeerd om mij te informeren omtrent de gang van zaken betreffende de zitting van 28 september 2015.

64. Feit is dat de raad in zijn brief van 1 oktober 2015 niet inging op de door mij gestelde vragen betreffende de zitting van 28 september 2015, en daarin het met de feiten onverenigbare standpunt innam dat ik "correct en tijdig" zou zijn opgeroepen voor de behandeling op 28 september 2015 van "uw wrakingverzoek". Een mededeling die uitsluitend betrekking kon hebben op het wrakingsverzoek van 16 september 2015 en niet op het wrakingsverzoek van 22 september 2015, terwijl het laatstbedoelde wrakingsverzoek overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen eerst zou moeten worden afgewikkeld vooraleer sprake zou kunnen zijn van de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015.

65. Feit is dat ik bij brief van 2 oktober 2015 de raad heb gesommeerd om zich, zakelijk samengevat, te houden aan de wet en het EVRM. Die sommatie hield immers in dat mij uiterlijk 5 oktober te 12:00 uur diende te worden bericht dat de behandeling van het dekenbezwaar van

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 15

26 juni 2015 niet zou worden voortgezet dan nadat:

- a. de schriftelijke wraking van 22 september 2015 betreffende de voorzitter en leden van wrakingskamer III, ter zitting in mijn aanwezigheid zou zijn behandeld door een andere wrakingskamer, die zou moeten worden gevormd door leden van de raad die niet betrokken zijn geweest bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013;
- b. de schriftelijke wraking van 16 september 2015 betreffende de voorzitter en leden van de handelende kamer, eveneens ter zitting in mijn aanwezigheid zou zijn behandeld door een wrakingskamer waarvoor zou dienen te gelden dat geen twijfel zou kunnen bestaan over de eerlijkheid en onpartijdigheid van de leden daarvan;
- c. mij tijdig voor een voorgenomen zitting van de raad betreffende het dekenbezwaar van 26 juni 2015 daarvan bericht zou worden gezonden, onder gelijktijdige mededeling hoe de desbetreffende kamer van de raad zal zijn samengesteld;
- d. mij telkenmale voor een zitting van de raad, overeenkomstig art. 6, derde lid, EVRM, voldoende tijd en gelegenheid zal worden geboden om mij daarop voor te bereiden, met inbegrip van de mogelijkheid om tijdig aanvullende documenten aan de raad te kunnen aanbieden;

alsook dat de behandeling van de wraking van 16 september 2015 ter zitting van maandag 28 september 2015 als niet plaatsgevonden hebbende zou worden aangemerkt, en de tijdens of op basis van die zitting genomen beslissing of beslissingen zouden worden vernietigd, wegens schending van het aanwezigheidsrecht, van het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak, en van de dwingendrechtelijke voorschriften van de art. 513 en 515 Sv.

66. Feit is dat de raad bij brief van 5 oktober 2015 mij liet weten geen gevolg te zullen geven aan mijn sommatie van 2 oktober 2015, met andere woorden mij ronduit liet weten zich niet aan de wet en het EVRM te zullen houden.

67. Feit is dat het proces-verbaal zitting van 28 september 2015 aangeeft dat de bij brief van 22 september 2015 gewraakte voorzitter en leden van wrakingskamer III, ondanks hun onbevoegdheid daartoe ingevolge die wraking, begonnen zijn met de behandeling van de wraking van 16 september 2015 inzake de voorzitter en leden van de handelende kamer.

68. Feit is dat blijkt het proces-verbaal zitting van 28 september 2015, welke zitting te 12:00 uur een aanvang nam, werd geconstateerd dat niemand was verschenen, waarna de opening van de behandeling van het wrakingsverzoek betreffende Baaij, Van Boven en De Haan plaatsvond en de voorzitter vervolgens vaststelde *"dat verzoeker bij brief van 22 september vier van de vijf leden van de wrakingskamer heeft gewraakt"*.

69. Feit is dat blijkt het proces-verbaal zitting van 28 september 2015 de behandeling van het wrakingsverzoek betreffende Baaij, Van Boven en De Haan werd geschorst *"voor beraadslaging"*, waarna de voorzitter mededeelde dat de wrakingskamer het wrakingsverzoek van 22 september 2015 *"buiten behandeling stelt"*.

70. Feit is dat de gang van zaken zoals die in het proces-verbaal zitting van 28 september 2015 is aangegeven, onverenigbaar is met de mededeling die mij maandag 28 september 2015 reeds te 11:59 uur en dus voorafgaand aan de zitting van wrakingskamer III werd gedaan namens *"de handelende voorzitter"*, dat de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 *"hedenmiddag te 12.00 uur gewoon doorgang"* zou vinden.

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 16

71. Feit is dat de vorenbedoelde discrepantie tussen het proces-verbaal zitting van 28 september 2015 en de mededeling van maandag 28 september 2015 te 11:59 uur onmiskenbaar en onloochenbaar aangeeft dat "de behandelend voorzitter" Beelaerts van Blokland, voorafgaand aan de zitting van wrakingskamer III, eigenmachtig en alleen, derhalve in strijd met de art. 47 en 49, eerste lid, Advocatenwet juncto art. 515, eerste lid Sv, reeds had besloten dat het wrakingsverzoek van 22 september 2015 "buiten behandeling" werd gesteld.

72. Feit is dat Beelaerts van Blokland zijn, bij de behandeling van het dekenbezwaar van 15 augustus 2013 als voorzitter van wrakingskamer II getoonde, totale gemis aan integriteit zodoende volkomen bevestigde. Dit niet alleen omdat hij zich opnieuw niet heeft bekommerd om het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter in eigen zaak kan zijn, noch om de van toepassing zijnde wettelijke voorschriften en de vereisten ingevolge art. 6 EVRM, maar bovendien omdat hij zich klaarblijkelijk bij voorbaat op het met de feiten onverenigbare standpunt heeft gesteld dat het wrakingsverzoek van 22 september 2015 van iedere grond was ontbloot. Met andere woorden tegen beter weten in ontkende Beelaerts van Blokland dat hij als voorzitter van wrakingskamer II in 2014 welbewust heeft gekozen voor beweringen die volkomen onverenigbaar waren met de feiten en de wet.

73. Feit is dat wrakingskamer III op 28 september 2015 heeft beraadslaagd over de uitvoerig onderbouwde wraking van 22 september 2015, aan welke beraadslaging de gewraakte Beelaerts van Blokland, Hengeveld, Nuiten en Van Schijndel deelnamen, hetgeen onmiskenbaar en onloochenbaar in strijd is met het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak, alsook met de dwingendrechtelijke bepaling van art. 515, eerste lid, Sv.

74. Feit is dat wrakingskamer III in haar beslissing van 12 oktober 2015 ten aanzien van de wraking van 22 september 2015, op een manier die volstrekt niet te verenigen valt met het onmiskenbare en onloochenbare gegeven dat die schriftelijke wraking uitvoerig was onderbouwd, heeft gesteld dat "het wrakingsverzoek d.d. 22 september 2015 niet aan de minimale deugdelijke en concrete motiveringsvereisten voldoet". Met andere woorden, tegen beter weten in en op een manier waarvan ieder redelijk denkend mens met een goed functionerend geweten terstond ontkent dat de waarheid geweld wordt aangedaan, heeft wrakingskamer III ontkend dat wrakingskamer II in 2014 welbewust heeft gekozen voor beweringen die volstrekt onverenigbaar waren met de feiten en de wet.

75. Feit is dat wrakingskamer III de bespotting van de waarheid en het recht in haar beslissing van 12 oktober 2015 heeft voortgezet ten aanzien van de wraking van 16 september 2015 van Baaij en Van Boven - de Groot, door die wraking af te wijzen zonder een woord te wijden aan het feit dat betrokkenen:

- a. ter zitting van 18 november 2013, in strijd met het motiveringsbeginsel, met geen woord zijn ingegaan op mijn beroep op art. 7 Grondwet en de overig aangevoerde argumenten voor het standpunt dat de raad niet bevoegd is om te oordelen over meningsuitingen van advocaten als zodanig;
- b. zich op 17 maart 2014 tegenover mij weloverwogen schuldig hebben gemaakt aan het misdrijf van het opzettelijk gebruik van een valselijk opgemaakt document als ware het echt en onvervalst;

STELLING ADVOCATUUR

Brief aan de Raad van Discipline
inzake dekenbezwaar Martens van 26 juni 2015
18 december 2015, kenmerk MS/15.006/10

blz. 17

- c. op 17 maart 2014 weloverwogen de door mij aangevoerde wrakingsgrond, dat de behandelende kamer zich tegenover mij had schuldig gemaakt aan het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr, hebben vervangen door een zelfverzonnen wrakingsgrond met een geheel andere strekking;
- d. op 17 maart 2014 weloverwogen zijn ingegaan tegen het fundamentele rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak en tegen de codificatie daarvan in art. 515, eerste lid, Sv;
- e. zich met haar beslissing van 7 juli 2014 opnieuw weloverwogen schuldig hebben gemaakt aan het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr;
- f. met haar beslissing van 7 juli 2014 welbewust hebben gehandeld in strijd met de vaste jurisprudentie van het EHRM dat een oordeel omtrent meningsuitingen uitsluitend kan worden gegeven nadat alle relevante feiten en omstandigheden zijn vastgesteld en in beschouwing zijn genomen.

De afwijzing van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 is onmiskenbaar en onloochenbaar zodanig onverenigbaar met de feiten en het recht, dat deze logisch noodzakelijkerwijs het manifest absurde standpunt impliceert dat eerlijke en onpartijdige tuchtrechters naar hartenlust de waarheid naar hun hand zouden zetten, welbewust zouden ingaan tegen de uitdrukkelijke opvatting van de grondwetgever en formele wetgever, opzettelijk zouden voorbijgaan aan het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak, en bovendien op ostentatieve manier tot uitdrukking zouden brengen zich geenszins gebonden te achten aan dwingendrechtelijk wettelijke bepalingen en de vereisten van het EVRM inzake *due process*.

M.J.F. Stelling

Bijlagen:

1. Dagvaarding van 6 mei 2013 van de Haagse orde van advocaten
2. Proces-verbaal zitting 18 november 2013
3. Brief van 25 november 2013 aan de raad van discipline
4. Pleitnota van 2 december 2013 voor de raad van discipline
5. Aangifte valsheid in geschrifte van 6 januari 2013
6. Brief van 6 januari 2014 aan de raad van discipline
7. Brief van 23 juni 2014 aan de raad van discipline
8. Brief van 1 juli 2014 aan de raad van discipline
9. Brief van 1 augustus 2014 aan het hof van discipline